

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. VII. Fides & fiducia de Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

quidem omnia merito designata
sunt auro.

C A P U T VII.

FIDES ET FIDUCIA
DE DEO.

I.

Quam firma ac vivida in ani-
mo Ludovici Fides rerum
caelestium vigeret, quæ memorata
sunt, abundè, nisi fallor, demon-
strant; quando sine penitissima
illarum impressione, tantus amor
Dei, tanta malorum patientia, &
asperentia esse non potuit. Et verò
ipse gnarus, quantum esset in eorū
mysteriorum sensu, vivaque sub
oculos animi revocatione, mo-
menti, toto se studio ad eorum
considerationem applicabat, ut
quantum fieri potest, ea non solum
penitus intueretur, sed etiam de-
gustaret, animique complexu te-
neret. Animadversum est, & me-
moriam

Vivaciter apprehendit res Fidei.

moræ proditum à Luca Carillio, illum sive altari assisteret, Sacramenta tractaret, preces, & alia majoris momenti sacra perageret; sive etiam Horis consuetis Deiparam salutaret, mensæ benediceret, gratias ageret, pari semper attentione mentis, & erectione fecisse omnia.

Vi Beatorum felicitas in claro Dei conspectu; sic nostra in Fidei vivacitate consistit. Sæpe DEVM rogabat, ut hanc sibi Fidem augetet: quia ut omnis Beatorum felicitas, ac sanctitas oritur à claro DEI aspectu; sic omnem animi nostri profectum in hac vita ex Fidei claritate norat pendere: neque meditatio, discussio & perpen- sio rerum Fide cognitarum ali- de causa suscipitur, quàm ut mentis illis imbuta, cum dignè æstimare didicerit, impensè etiam diligat.

II.

Non irritas Ludovici preces & conatus fuisse, docet peculiaris illa sacrarum litterarum intelligentia, quam passim in suis libris ostendit.

Hic ex Commentario, quo lumina
 divina, motusque suos notavit,
 unum locum apponemus. Cùm
 super illa verba S. Pauli: *Potens est,*
servare depositum meum, notavisset ^{Duo thes-}
 DEVM duos habere thesauros, unū ^{sauri}
 bonorum operum, & meritorum, ^{Dei.}
 de quo loquitur Apostolus; alterū
 malorum, de quo dictum est He-
 braeis: *Nonne haec condita sunt apud*
me, & signata in thesauris meis? Die
 supremi iudicij aperiendam arcam
 utramque, ubi DEVS remunerabi-
 tur omnes pro meritis: addit se
 valde commotum verbis conti-
 nuo subjunctis: *Juxta est dies, &*
desse festinant tempora. Quare, in-
quit, vide sis anima mea, quid in istis
arcis deponas. Nisi te mortifices, &
moriaro mundo, honoribus & volupta-
tibus, sola eris. Nisi granum frumenti
mortuum fuerit, ipsum solum manet.
Solum, sine dulci consuetudine DEI,
qui non agit in oratione cum immorti-
 ficatus:

P

Anima
immor-
tificata
desolatio.

ficatis: solum, sine peculiari ejus prote-
ctione, & auxilio, quod prabet morti-
ficatis: solum, sine copioso fructu bo-
norum operum: solum, sine lucro ani-
marum: solum, sine solatijs spirituali-
bus. Incedes quasi per solitudinem in
oratione; in studijs, in predicatione, in
officio, & sic incedes dolens. Ergo mor-
tifica te, & morere, & statim sola non
eris. Recordare anima mea, ejus, quod
dixit Christus Dominus noster: Qui
milit me, mecum est, & non reli-
quit me solum: quia quæ placita
sunt ei, facio semper. Si vis, ut
DEVS te non solam relinquat, procura,
ut in omnibus ei placeas. Sed hoc non
poteris efficere, nisi moriendo tibi ipsi.
Morere, morere, morere, ut vivas. Co-
gita tristissimum esse, solum incedere
per viam tam asperam, tam periculosa-
sam, & tam longam. Si moriaris tibi
ipsi, statim eris digna, cui se DEVS
associet, & comitetur. Sic ipse. Ex
quibus apparet, quâ luce legerit

libros

libros divinos; quanta facilitate
in suum usum lecta converterit;
quantis argumentis confirmavit
seipsum in amplectenda cruce Do-
mini, & ad heroicas actiones ani-
mavit; omnia sua peragendo cum
vivacissima Fide, quam & medita-
tione, & crebra ad DEVM aspira-
tione, velut ignem aspersione
quadam, augebat.

III.

Nihil tulit æquo animo, dici ab *Zelus*
illo, vel doceri, quod vel tantillū re- *Ludovi-*
cederet à purissima Fidei doctrina *ci pro*
Vnde & suos libros cupiebat rigidè *doctrina*
censeri, nequid minus probatum *Fidei.*
ac sincerum irreperet, cujuslibet
etiam sui quondam discipuli cen-
sure, ac judicio, se spontè accom-
modans. Ita scripsit quondam Al-
fonso Romero, viro magnæ reli-
gionis & doctrinæ, suo olim novi-
tione, ac discipulo. *Legi animadver-*
siones, & secutus sum omnes ad unguè,

P 2 etiam

etiam quoad illam propositionem; non
 assumpsit feminam, sed virum.
 licet enim studio illam posuerim, scien-
 S. Augustinum saepe locutum hoc modo
 Assumpsit hominem; & ipsam
 Ecclesiam; quia tamen non dubito
 rius, & magis propriè dici, quod adve-
 tit R. V. ideo ponam & ego, Sed &
 quis ex ijs, qui agebant eum ipso
 suas res minùs institueret ad regu-
 lam Fidei, non omisit eum graviter
 admonere, ostendendo quantum
 à vera Fide degeneret. Eius enim
 solius defectui tribuendum tepo-
 rem animi, horrorem crucis &
 mortificationis, & quidquid imbu-
 tum Fide non concedet. Confite-
 batur ei quædam impensè studiosa
 virtutis, at nupta viro aspero. Hæc
 dixit Ludovico, se si liberaretur isto
 cruciamento mariti, sperare ma-
 gnos in amore DEI progressus. Cui
 ille, quasi dicto offensus, credidit
 tu, inquit, in DEVM? cum illa per-
 culpa

*Ex Fide
 patientiã
 docet.*

culpa tam inopinata quæstione,
 submissa voce respondit; Ita, Pater,
 filia sum Ecclesiæ Catholicæ. Cre-
 dis ergo, ait Ludovicus, DEVM esse
 ipsam bonitatem, summam sapien-
 tiam, & omnipotentiam? quod
 cum affirmasset illa, intulit; quan-
 do ista credis viva Fide, credas etiã
 illum tanquam bonum te amare,
 & benè tibi velle; tanquam sapien-
 tem, dedisse tibi hunc maritum, ut
 ejus asperitate polias, & elabores
 virtutes, quibus digna fias obtinere
 bonum, quod desideras; & ut o-
 mnipotentem, tibi opem laturum,
 ut nihil ab ejus cōsecutione te im-
 pediat. Hac ex instructione solatio
 tunc quidem affluentem dimisit,
 sed alio tempore petenti, ut liceret
 sibi cubare super cruce, armata
 spinis ferreis, negavit dicendo;
 donec tu placidè feras crucem,
 quam tibi DEVS imposuit per mo-
 tes mariti, non equidem tibi aliam
 crucem

crucem permisero, cum utramque
 ferre non possis. Quæ admonitio
 multum conduxerit his, qui per crucem
 crucis impositæ sibi à Deo, quaerunt
 aliam, ut ejus tolerantiam fallant
 sensum prioris. Malè consulti, qui
 cum ferre nolint, quod DEVS novit
 eos posse suo auxilio affectant aliud,
 cujus ferendi operam à DEO paratam
 non habent. Et Fide quoque protectum
 est, ut ad aram, factâ consecratione,
 totus contremisceret, ex admiratione
 ac reverentia divinæ Majestatis,
 quam Fide viva agnoscebat presentem.
 Quod si, ut Job dicit, columnæ
 cœli contremiscunt, & pavent ad
 nutum ejus; non mirum si contremiscat
 & homo, qui æquè certò novit eum
 adesse, ac Angelis, quibus se longè
 inferiorem & indigniorem esse intelligit.

IV.

Ab eadem Fide profluxit firmitas

firma spes & confidentia; quam ha-
 bebat Ludovicus in DEO; eam sibi
 lumine peculiari concessam divi-
 nitus retulit in commentarium: ex
 quo juvabit referre, quid de
 animi parvitate senserit. Ejus duas
 inquit esse radices, exiguam fida-
 ciam in DEO, & magnum amorem
 sui honoris, & vanæ gloriæ: in u-
 triusque extirpatione situm esse
 remedium. Fiduciam in DEO au- *Primum*
 geri firma Fide singularis DEI pro- *remediū*
 videntie, & curæ de se, rebusque *diffiden-*
 suis omnibus, tam corpus, quam *tia.*
 animam spectantibus, de parvis &
 magnis, de sua vita, salute, honore,
 sustentatione, munijs, occupatio-
 ne, relaxamento, successibus, quæ
 omnia disponit ac dirigit, prout
 ejus majori gloriæ, & cujusq; pro-
 fectui congruet. *Quod, inquit, est*
mihî certissimum, si me DEO commi-
sero; quia ipso inspirante dictum est,
 omnem sollicitudinem vestram
 P 4 projici

proijcientes in eum, quoniam ipse est cura de vobis. Et speciatim debet certissimè confidere, quòd inter omnes meos labores, tribulationes, perplexitates, angustias & pericula, undecunque proveniant, sive à diabolo, sive ab hominibus, sive ex officio, occupatione, perversitate naturæ, si absque dubitatione ad DEUM clamaverò, me excuset sua Majestas, ac dabit quod peto, vel aliquid melius: dabit autem vel mox, vel quando mihi magis expediat. Et ista fiducia debet esse præcipuè in infinita misericordia & liberalitate DEI, & in infinitis meritis Christi Domini nostri. Quia ego miserabilis non possum rogare ut filius, nec ut amicus, nec ut servus fidelis; sed ut pauper, & importunus, divitem in miserationibus; quem delectat dare petentibus.

Alterum remedium diffidencie dicitur à suffocatione ambitionis petendum, extincto vano desiderio gratiæ, famæ, & existimationis humanæ,

Alterum
remediũ
diffiden-
tia.

mane, & represso metu ne displiceas, aut parvi pendaris; cum fiducia divinæ opis aggrediendo negotia, ad obsequium DEI spectantia, quibus adjungi solent hæ contemptus formidines. Nam hoc modo Deus honoratur, & obligatur ut adjuvet, quia ipse edixit; *Favorem in die tribulationis: eruam te, & honorificabis me.* Hæc fidentiâ S. Petrus se misit in mare, ac super illud securus incessit: simul autem timorem admisit, cœptus est mergi. Quin imò, addit Ludovicus. *Quantum est in me, in id propendere debeo, ut si par DEI sit gloria, delectet omnia mea displicere hominibus, & contrarios habere successus: ac, si decenter possim, data opera facienda mihi sunt aliqua, quæ minùs gratè solent accipi: ut sic extirpem omnem timiditatem, quæ tantùm officit divino servitio.*

V.

Istam confidentiam DEVS in

P S animo

*Sensus
de boni-
tate Dei.*

animo Ludovici auxit, varijs sub
inde lucibus infusis. Multis ali-
quando diebus afflictum tenuerat
memoria multarum culparum, &
agritudinum animi, propter quas
judicabat se indignum omni divi-
no beneficio, & favore: cum ei de-
tus est sensus altissimus de bonita-
te, & misericordia DEI, tanquam
longissimè excedente omnes suas
miserias, infirmitates, imperfectiones
& repugnantias, ut quodam
modo evanescant in illa, & consum-
mantur in sanguine, & meritis
Christi. Ex quo subnata est illi sum-
ma fiducia, petendi, & obtinendi
à DEO quidlibet, per merita Chri-
sti dicentis; *Non turbetur cor vestrum
creditis in DEUM, & in me creditis.*
Neque enim causa timendi est ei
qui confidit in DEO, & in Christo
& quando Propheta oravit: *Cor
mundum crea in me DEVS;* addi pos-
se similes petitiones; *Cor hu-*
mile

arijs sub
ultis ali
tenuerat
arum, &
pter quas
nni divi
m ei da
e bonita
tanquam
nes suas
erfectio
uodam
& consu
meritis
illi sum
btinendi
ita Chri
r vestra
e credite
di est ei
Christo
vit: Cor
ddi pot
Cor hu
milit

militia in me, DEVS; cor mite,
cor obediens, cor abstinens, cor
pacificum, cor zelosum, &c. quod
autem dixit, *crea in me*, divinam
bonitatem appellavit, ac poten
tiam, quæ sola ex nihilo, nullis re
quisitis meritis ac preparationibus,
potest cor mundum creare, sup
plente omnia bonitate & merito
Christi. Atque in hunc modum in
media suæ indignitatis considera
tione, nihil imminuta, sed aucta,
est Ludovici fiducia, cum sua ipsum
peccata nihilo timidiorem facerent
in petendo, sed ad misericordiam
efficacius commovendam accen
derent.

VI

Quin etiam ad majora petenda, fa
ctus est eadem cogitatione auda
cior. Nam scribit, se quodam die,
cum recordatione miseriarum,
suarum absterritus, nihil insigne à
divina Majestate auderet petere,
animum

*Eodem
sensu ad
majora
petenda
factus est
audacior*

animum recepisse ex illis verbis Davidis, cum cecinit; *In verba tua speraveravi.* Nam singulari quodam sensu divinitus instinctum agnovisse, nihil adeo magnū esse, quod infinita DEI misericordia nixus petere non possit, ac sperare, supra omnia sua merita; ipsam adeo necessitudinem cum illo, lætitiā in rebus tristibus, & quęcunque vires, cogitationesque humanas excedunt. Ex in se nihil non ausum fuisse petere, utcūque magnum id esset; quod didicisset, niti misericordia DEI, infinitē miseras humanas excedente. Atque istud, inquit, considerare dulcissimum est. Visus est sibi similis corpusculo individo, quod in aëre volitans radium solis nec intercipit, nec impedit. Omnes enim nostrę miserię & peccata, misericordię, ac bonitatis divinę soles hebetare non valent; cum etiam stellę in radio solis necernant.

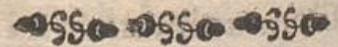
tenantur quidem. Ex quo & illud
intellexit, nullam se gloriae causam
habere, quantiscunque donis or-
netur à DEO: quòd omnia unice
ab eius immensa liberalitate pro-
veniant.

VII.

Et verò Lucas Carilius testimo-
nio suo perhibuit, se & in privato
colloquio, & publicè, in eo mirifi-
cam spem animadvertisse non feli-
citatìs æternæ solùm, sed etiam,
aliarum quarumlibet rerum, fidu-
ciã meritorum Christi; visumque
sibi non aliter in DEO confidere,
quàm soleat filius aliquis tenerè
dilectus à patre. Quare de nullo
bono successu eum dubitasse, ne-
que malum timuisse. Sæpe etiam
audisse ab eo, quibus alij deiciant
animum, cuiusmodi sunt humana
fragilitas, imbecillitas atque pec-
cata, iisdem animari se ad confi-
dentiam, si pariter oculos reflectat
in

*Anima-
tur ipsis
miserijs,
& pec-
catis ad
fiduciã.*

in bonitatem & misericordiam
DEI, cui se & sua committat: cre-
brò etiam se expertum, nunquam
sic agentem spe suâ deludi: & quan-
to magis diffidat sibi quisque, ran-
to majore potiri fiducia DEI. Vnde
etiam quoties in aliquo infortu-
nio, morbo, aut lapsu jubebat ali-
quem bene sperare, semper eve-
niebat id, quod ipse promiserat:
quia loquebatur è magna sua fidu-
cia in DEO, qua nitebantur dicta
illius. Ex qua etiam oriebatur, ut
nullo unquam turbaretur adverso
successu, nullo efferretur secundo.
Quoties autem incidebat in hoc
argumentum, tanta verborum co-
pia, tanta vi sententiarum suade-
bat hanc fiduciam, ut omnes
mirificè ad eam exci-
tarentur.

CAPUT